

РЕШЕНИЕ

№ 7949

гр. София, 07.03.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 2 състав, в
публично заседание на 20.02.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Евгения Иванова

при участието на секретаря Ива Лещарова, като разгледа дело номер **9743** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл.172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата /ЗДвП/.

Образувано е по жалба на С. М. Т. против Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 3405/30.09.2024 г., издадена от полицейски инспектор при ОПП-СДВР, с която му е наложена принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б. „б“ ЗДвП – отнемане на свидетелство за управление на МПС.

В жалбата е изложено становище за незаконосъобразност на обжалваната заповед. Поддържа се, че не са налице фактическите основания за издаването ѝ. Претендира се липса на предвидената от закона форма, като заповедта не била мотивирана в достатъчна степен. Липсвала дата на посоченото нарушение. Твърди се, че жалбоподателят не е управлявал МПС след употреба на наркотични вещества, като се позовава на лабораторен резултат от Лаборатория Р., изготвен няколко часа след проверката. Иска се отмяна на заповедта и присъждане на разноски.

В съдебно заседание процесуалният представител на жалбоподателя излага допълнителни съображения досежно твърдяната незаконосъобразност на заповедта. Претендира се нейната отмяна и присъждане на разноски, за които е представен списък.

Ответникът – А. М. К. – полицейски инспектор в Отдел „Пътна полиция“ – СДВР, не е представяван в съдебно заседание и не е заявил становище по основателността на оспорването.

Софийска градска прокуратура не е заявила становище по жалбата.

Съдът, като обсъди изложените в жалбата доводи и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

В ЗППАМ е посочено, че срещу жалбоподателя С. М. Т. е съставен Акт за установяване на административно нарушение, за това, че на 30.09.2024 г. около 4.10 часа управлява МПС М. Е500, с рег. [рег.номер на МПС] , в [населено място], по [улица]с посока от [улица]към [улица]след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установено с техническо средство DrugTest 5000 STK с № 0049, предназначен за едновременно, качествено доказване за наличието на до 8 анализирани вещества от човешка слюнка на наркотични вещества или техни аналози. Отчетен е положителен резултат за амфетамин. На жалбоподателя е издаден Талон за изследване № 0174729.

В ЗППАМ е възприето, че са налице материалноправните предпоставки на чл. 171, т. 1, б. „б“ ЗДвП, поради което на основание чл. 172, ал. 2, т. 3 ЗДвП е отнето свидетелството за управление на МПС №[ЕИК] на жалбоподателя.

Заповедта е връчена на 30.09.2024 г.

В хода на съдебното следствие е представена Съдебна химико-токсикологична /токсикохимична/ експертиза с рег. № И-1503/11.02.2025 г., в заключението на която е посочено, че от извършените изследвания на представените биологични проби от С. М. Т., не се установи наличие на алкохол и/или наркотични/упойващи вещества.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в срок, от лице, имащо правен интерес от обжалването, поради което се явява допустима за разглеждане.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Съгласно чл. 168, ал.1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административнопроизводствените правила и материалноправните разпоредби по издаването му, съобразен ли е акта с целта на закона.

Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Съгласно Заповед №8121з-163/02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи, директорът на СДВР е определен да осъществява контрол по ЗДвП, а разпоредбата на чл. 172, ал. 1 ЗДвП урежда правомощието на ръководителите на службите за контрол да оправомощават длъжностни лица да издават ЗПАМ. Със заповед № 513з-6400– 1524/07.07.2023 г. директорът на СДВР е определил държавните служители от отдел „Пътна полиция“ при СДВР – полицейски органи по чл. 142, ал. 1, т. 1 ЗМВР да издават заповеди за прилагане на принудителни административни мерки по чл. 171, т.1, б. „б“ ЗДвП. Представени са и заповеди № 513з-9368/03.06.2020 г. и № 513з-1224/20.02.2021 г. , видно от които издателя на заповедта е заемал длъжността младши автоконтрольор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР. В тази връзка съдът намира, че процесната ЗППАМ е издадена от компетентен орган в кръга на правомощията му.

На основание чл. 170, ал. 3 АПК, съдът е указал доказателствената тежест на страните, като съобразно ал. 1 административният орган и лицата, за които

оспореният административен акт е благоприятен, трябва да установят съществуването на фактическите основания, посочени в него, и изпълнението на законовите изисквания при издаването му. В тежест на жалбоподателя е да установи съществуването на фактите и обстоятелствата, посочени в жалбата, от които черпи благоприятни за себе си правни последици.

Юридическият факт, въз основа на който е упражнена компетентността на органа да издаде процесната заповед, е управление на МПС след употребата на наркотични вещества или техни аналози. Видно от приложения талон за изследване и справка от направената проба, при проверката на място е бил отчетен положителен резултат за амфетамин.

По делото е представена Съдебна химико-токсикологична /токсико-химична/ експертиза с рег. № И-1503/11.02.2025 г. Видно от експертизата при анализ на проба кръв от жалбоподателя е отчетен отрицателен резултат за амфетамин, тетраhydroканабинол / метаболити, метадон, кокаин, опиати, метамфетамин, екстази (MDMA), барбитурати и бензодиазепини. В представената за анализ проба кръв не се доказва присъствие на амфетаминов тип стимуланти. При анализ на проба урина от жалбоподателя е отчетен отрицателен резултат за амфетамин, тетраhydroканабинол / метаболити, метадон, кокаин, опиати, метамфетамин, екстази (MDMA), трициклични антидепресанти, барбитурати и бензодиазепини. В заключение е посочено, че от извършените изследвания на представените биологични проби от С. М. Т., не се установи наличие на алкохол и/или наркотични/упойващи вещества.

В тежест на административния орган, издал оспорения акт, е да докаже пред съда наличието на извършено административно нарушение, за преустановяването на което е издадена процесната ПАМ. В конкретния случай това не е сторено, а правомерността на упражнената компетентност пряко се опровергава посредством проведеното медицинско изследване.

С оглед разпределението на доказателствената тежест и представените от страните доказателства не се установява жалбоподателят да е управлявал МПС след употреба на наркотични вещества, така както е прието от страна на административния орган. Действително същият е бил тестван с техническо средство DRUG TEST с отчетен положителен резултат за наличие на наркотично вещество – амфетамин, но с оглед представения протокол от химическото изследване, не може да се приеме за установена употребата им.

С оглед на това, съдът намира, че така посоченото фактическо основание за издаване на Заповедта, не отговаря на действителното фактическо положение, а именно – че на посочената в заповедта дата и час жалбоподателят е управлявал МПС, след употреба на наркотични вещества - амфетамин.

При издаване на заповед от вида на оспорената в настоящото производство за налагане на ПАМ, административният орган действа в условията на обвързана компетентност и следователно при установяване наличието на предпоставките по чл. 171, т.1, буква „б“ ЗДвП административният орган е задължен да издаде административен акт за налагане на ПАМ в съответствие с правомощията му по чл. 172, ал.1 ЗДвП, но след като се запознае и анализира прецизно всички доказателства в административното производство и да посочи действителното фактическо и правно основание. В конкретния случай това не е сторено, а фактическото основание, послужило за прилагането на процесната ПАМ спрямо жалбоподателя е оборено, поради което оспорената заповед се явява постановена в нарушение на материалния

закон. Не са налице и предпоставки за реализиране на превантивен, преустановителен или възстановителен ефект, по отношение на нейният адресат. Ето защо, обжалваната заповед следва да бъде отменена.

В обобщение на горното съдът намира оспорената заповед за незаконосъобразна, а жалбата на С. М. Т. е основателна. По делото не е представен договор за правна помощ и съдействие, поради което не може да се установи размера на направените от жалбоподателя разноски за адвокатско възнаграждение, поради което претенцията за присъждане на такова не следва да бъде уважена. От процесуалния представител на жалбоподателя не е представен и списък на разноските по чл. 80 ГПК, от който да се установи размера на заплатеното адвокатско възнаграждение.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. второ от АПК, Административен съд София – град, III отделение, 2 състав

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 3405/30.09.2024 г., издадена от полицейски инспектор при ОПП-СДВР, с която на С. М. Т. с ЕГН [ЕГН] е наложена принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б. „б“ ЗДвП – отнемане на свидетелство за управление на МПС като незаконосъобразна

На основание чл. 172, ал. 5 от Закона за движение по пътищата решението е окончателно.

СЪДИЯ: